

Herberg Papilio warm bad voor gezinnen die een kind verloren: ‘Mensen delen hier dingen die ze met niemand anders kunnen delen’

Marjo van Megen in de vakantiewoning in Baarlo, die twee keer per jaar fungeert als Herberg Papilio. – © Laurens Eggen

Maasbree -

Elf lentes telde Demi uit Maasbree toen ze op 4 december 2011 na een lang ziekbed overleed. Het verlies was voor haar ouders reden voor de oprichting van Herberg Papilio. De stichting, waar lotgenoten hun verdriet kunnen delen, bestaat tien jaar.

Door Gertie Driessen

Zaterdag 28 oktober 2023 om 15:43

Hartverwarmend. Overweldigend. Een warm bad. Superlatieven schieten tekort in het gastenboek van de stichting Herberg Papilio, die al tien jaar vakantieweken organiseert voor gezinnen die een kind hebben verloren. Bijeenkomsten met een lach en een traan, waar lotgenoten aan één woord genoeg hebben. Waar ze gevoelens kunnen delen over de dood van hun dochter, zoon, broer of zus. Maar ook plezier hebben en lol mogen maken tijdens de gezamenlijke uitstapjes en activiteiten.

„Alles mag en niks moet”, vat Marjo van Megen uit Maasbree, samen met echtgenoot Theo initiatiefnemer van de stichting, de doelstelling kernachtig samen. „Wat wij willen is lotgenoten met elkaar in verbinding brengen. Niet alleen ouders, maar ook broers en zusjes. Toen onze

dochter Demi op haar elfde aan leukemie overleed, was dat ook een gigantische klap voor haar destijds dertienjarige zus Maud. Die wilde er eigenlijk niet met ons of een therapeut over praten, maar gaf aan wel contact met leeftijdgenoten in een soortgelijke situatie te willen. Zonder dat het meteen zwaar gedoe zou worden. Tot onze verbazing bleek er niets in Nederland te zijn dat voorzag in wat wij voor ogen hadden: een ongedwongen samenzijn voor gezinnen die een kind moeten missen. 'Waarom zetten jullie zelf dan niet iets op?', kregen we van diverse kanten te horen. Dankzij het enthousiasme van familie en vrienden ging het balletje rollen voordat we er erg in hadden."

Demis was een sprankelend kind dat alles uit haar korte leventje haalde wat erin zat en met volle teugen genoot van uitstapjes. — © familiefoto

Over de naam van de stichting hoefden Marjo en Theo niet lang na te denken. Papilio, Latijn voor vlinder. Dochter Demi was gek op het gevleugelde insect waar haar kamertje vol mee hing. Ze had volgens haar ouders zelf ook wel iets van een vlinder. Ze was een sprankelende kind dat ondanks haar ernstige ziekte altijd goedgehumeurd was. Dat geen medelijden wilde, maar er het beste van probeerde te maken en met volle teugen genoot van de uitstapjes die ze vanwege haar ziekte door allerlei organisaties kreeg aangeboden. Dik twee jaar was ze toen leukemie bij haar werd geconstateerd. Tot twee keer toe werd ze schoon verklaard, maar de derde keer dat de ziekte toesloeg werd haar fataal.

Aftasten

Twee keer per jaar, in de mei- en in de herfstvakantie, organiseert Herberg Papilio een samenzijn voor lotgenoten. Vaste thuisbasis is Erfgoedlogies d'Ouffenhoof in Baarlo, waar elk gezin een week een eigen huisje krijgt en de grootste vakantiewoning dienst doet als 'herberg'. Daar is het een zoete inval waar vrijwilligers een luisterend oor bieden en iedereen op elk gewenst moment binnen kan wandelen. Daarnaast is er een programma met uitstapjes en activiteiten waar gasten naar believen aan deel kunnen nemen.

„In het begin is het even aftasten, maar al snel komen mensen los. Delen ze dingen die ze met niemand anders kunnen delen. En wat iedereen heel fijn vindt: de overleden kinderen zijn er altijd bij. Ouders nemen een urn mee, sieraden, foto's. Dat is heel belangrijk. Dat het overleden kind er mag zijn. Dat het vanzelfsprekend deel uitmaakt van het gezin. Anderen zien dat vaak niet zo." 'Geen kind is zo aanwezig als een kind dat wordt gemist', zo verwoordt een van de gasten dat gevoel in het gastenboek. Andere ouders reppen over twee werelden waarin ze leven. Het dagelijks leven waarin je doet wat van je verwacht wordt en de veilige bubbel in Baarlo waar plaats is voor rouw. Waar je eindeloos over je verdriet mag praten als je daar behoefte aan hebt.

De buitenwereld heeft niet altijd evenveel begrip, hebben de contacten met al die gezinnen Marjo en Theo geleerd. „Wij hebben wat dat betreft geluk, maar je moest eens weten hoeveel trieste verhalen we de afgelopen jaren hebben gehoord. Van mensen die ontslagen zijn, familie en vrienden verloren hebben en soms ook elkaar kwijtraken. Omdat partners de dood van een kind vaak heel verschillend verwerken, maar dat niet beseffen. Zo hadden we in de eerste jaren een echtpaar waarvan de vrouw veelvuldig over hun overleden zoontje vertelde en de man heel afwezig was. Achteraf bleek dat hij het gevoel had dat hij zich sterk moest houden voor zijn gezin en daarom niet mocht rouwen. Terwijl zijn vrouw dacht dat hij wel erg makkelijk over het grote verlies heen leek te stappen. Dankzij gesprekken met anderen leerde hij hier dat hij zijn pijn mocht laten zien en er tegelijkertijd kon zijn voor zijn gezin. Dat is geweldig om te zien. Daar doen we het voor.”

Het vakantiehuis dat dienst doet als herberg in Baarlo. – © Laurens Eggen

Onkosten

De stichting heeft in de tien jaar van haar bestaan gezinnen uit alle hoeken van het land ontvangen. „Uit plaatsen waar wij nog nooit van gehoord hadden”, lacht Marjo. Iedereen kan zich opgeven, ook als er geen broers of zussen zijn. Gezinnen worden zo veel mogelijk gematcht. Bijvoorbeeld op basis van de wijze waarop een kind is overleden of de leeftijd van broers en zussen. Het vakantiehuisje en alle uitstapjes worden betaald door de stichting. „De benodigde gelden halen we binnen via eigen acties en sponsors”, vertelt Marjo. „Daarom kunnen mensen maar één keer deelnemen en hebben we de leeftijdsgrens voor kinderen bij achttien jaar moeten trekken. Maar we willen per se geen financiële bijdrage vragen. Mensen met een kind dat lang ernstig ziek is geweest, hebben meestal al heel veel onkosten gehad. En sommigen zijn door al het verdriet hun baan kwijtgeraakt. We willen iedereen deze kans bieden.”

